

İnsan ve Çevre,

Orman yolu, ilk açıldığı yıllarda Mutlu Köy'den uygarlığa doğru açılan bir pencere olarak kabul edildi. Vadinin av hayvanları ve av kuşları çevrede ün yaptığı için ova köylerinden ve kentlerden Mutlu Vadi'ye akın akın avcılar gelmeye başladı. Gelen avcılar bu hayvanları kitleler halinde ve insafsızca avlıyor bazen kazayla bazen bile bile yangın çıkmasına neden oluyorlardı. Mutlu Vadi'nin ormanları cayır cayır yanıyordu.

Bu arada, Mutlu Köydeki bolluk ve berekete koşut olarak köyde nüfus da artmaya başladı. Vadi tabanındaki tarlalar yetmiyor, vadi yamaçlarındaki ormanlardan yeni yeni tarlalar açılıyordu. Çok geçmeden beklenmedik zamanlarda düzensiz yağmurlar, bunlardan da umulmadık şiddette seller oldu.

Köylüler topraklarını kaybettikçe ürünlerini artırmanın yeni yollarını aradılar. Bir yandan yamaçlarda tarla açmalar sürüp giderken bir yandan da köye kimyasal gübreler gelmeye başladı. Köylüler bu ak tozları çok sevdiler. Çünkü ürünler birkaç yıl içinde birkaç kat artmıştı. Her beş aileden biri. Ekilecek yerleri, yeteri kadar toprakları olmamasına rağmen, borçlanarak da olsa bir traktör sahibi oluyordu.

Ak tozların getirdiği mutlu günlerde çok sürmedi. Daha önce vadide hiç görünmeyen bilinmeyen çeşitten böcekler türemiş, ürünler yeniden azalmaya başlamıştı. Böceklere karşı, yine rastgele ve bilgisizce böcek ilaçları serpildi. Gittikçe artan miktardaki ilaçlar, zararlı böceklerle birlikte toprakta bulunan faydalı toprak canlılarını da kitleler halinde öldürüyordu.

Bu faydalı canlılar olmayınca hasattan sonra tarlada kalan bitki parçaları çürüyüp ayrışamadılar. Bu kez, tarlada biriken hasat artıkları ateşe verilip yakılmaya başlandı. Artık tümüyle börtüsüz böceksiz kalan toprak, bir toz ve kül yığınının başka bir şey değildi.

Mutlu Dere artık mutlu dere değil deli dere olup çıkmıştı. Mutlu Dere şimdi bir çöplük olmuş teneke ve plastik kutu parçaları, plastik torbalar, şişe kırıkları, eski lastik tekerlekler ile dolmuştu.